

Prædiken søndag d. 16. oktober 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Jer 31,27-34.Luk 18,1-8

Alle, der har prøvet at handle sammen med børn, ved at det kan være lidt af en prøvelse, når man på vejen ud af supermarkedet skal passere hylderne med slik og godter. Naturligvis er de placeret sådan, at man ikke kan undgå at komme forbi dem på vejen til kassen.

“Far, har du set den Yankiebar? Dem kan du også godt lide. De smager bare så godt.

Far, du er den sødeste far i hele verden, hvis jeg må få noget slik nu.

.....

Jeg VIL have slik nu!”

Og det ultimative “jeg vil have slik nu trick”: Barnet begynder at skringe og græde.

Hvor mange af os er ikke faldet for den?

Det er simpelt hen svært, i hvert fald indtil en vis grænse, at blive ved med at være hårdhjertet, når et barn, man elsker plager om noget.

Jeg tror alle forældre ved, hvad der er det højeste ønske for sine børn.

I lyset af dette, giver det mening, at Jesus fortæller en lignelse om enken og den uretfærdige dommer som en opmuntring til at bede og aldrig blive trætte.

2 af 4

I en by var en enke, som var blevet uretfærdigt behandlet. Desværre var den dommer, hvis ansvar det var at sikre retfærdigheden, ligeglåd med både Gud og mennesker.

- Ikke nogen imponerende egenskab for et menneske, med det ansvar, som en dommer har.

Enken går til ham gang på gang og klager sin nød over uretfærdigheden.

Der er i hvert fald to måder, som man kan anskue hende på. Den ene er der, hvor man spørger sig selv, hvorfor hun ikke bare giver op. Hun er jo oppe mod overmagten. En fattig enke overfor en magtfuld dommer. Dette er måske det letteste.

Den anden vinkel er at beundre enken, for sit mod og sin vedholdenhed.

Ja, hun er oppe mod en magt større end hende selv.

Ja, hun er blevet uretfærdigt behandlet.

Men, nej, hun giver ikke op.

Igen og igen går hun til dommeren, som til sidst, alene fordi at slippe for hende behandler hendes sag.

Jesus siger, når nu denne dommer giver sig til at dømme retfærdigt, hvor meget mere vil så ikke Gud, skaffe sine udvalgte ret?

Naturligvis, skal vi tænke, vil Gud, der er som en far for os, gøre alt for at vi ser retfærdighed.

Giver denne historie os retten til, eller ligefrem pligten til, at plage som umulige børn, der vil have en Yankiebar? Svaret er nej, for dette handler ikke om et eller andet, som vi kan ønske os i vore liv. Som f.eks. en flottere bil eller et 12-tal til eksamen.

Det her er en opfordring til at møde uretfærdighed med bøn og aldrig give op, selvom det ser ud som om vi står overfor noget langt mere magtfuldt end os selv.

Der sker nemlig noget, måske mest af alt med os selv, når vi selv under den vildeste modgang, holder fast i, at sige Gud tak for de gode ting, og blive ved med at bede for retfærdighed.

Når vi lovsynger Gud på trods, viser vores tro sig, at holde længere end selve livet.

Lyder det mærkeligt?

Måske, men tænk en gang på gospelmusikkens oprindelse, det er om noget, lovsang, håb og taknemmelighed på trods.

Vi skal bede og ikke blive trætte siger Jesus. Bøn er mange ting. Det er også at synge, at gå i kirke, at holde fast i fælleskabet, at spise brødet og drikke vinen i kirken.

Der sker nemlig det, når vi beder og holder fast, så skal vi ikke finde kræfterne til at gå gennem modgangen inden i os selv, men hos Gud og i fælleskabet omkring os.

4 af 4

Så deler vi magtesløsheden og lægger den i Guds hånd, mens vi stoler på, at han, om ikke før, så i sidste ende gør op med enhver uretfærdighed.

Det har vi lov til som Guds børn, at tro på, håbe på og bede om. Og det vil vi altid gøre - dag efter dag - hver for sig og sammen!

v11 Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb. **v12** Råber I til mig, og går I hen og beder til mig, vil jeg høre jer. **v13** Søger I mig, skal I finde mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte, **v14** er jeg at finde, siger Herren. Jeg vender jeres skæbne og samler jer fra alle de folk og fra alle de steder, jeg fordrev jer til, siger Herren; jeg fører jer tilbage til dette sted, som jeg førte jer bort fra.

Amen

Salme: Vi rækker vore hænder frem